

§ 5.

Saafremt Tørv, der er solgt til Levering paa Mosen, ikke aftages af Køberen, efter at Producenten har meddelt denne, at de er tjenlige til Afhentning, eller hvis Tørv, der er solgt til Levering paa Jernbanestation, ikke kan afsendes paa Grund af manglende Jernbanevogne, er Producenten berettiget til at lade Tørvene stakke paa dertil egnet Sted, hvortil der skal være bekvem Adgang for Hestekøretøjer.

For saadan Stakning maa Producenten beregne sig 4 Kr. pr. Ton. Disse Udgifter til Stakning henhører under de i § 4, 2det Stykke, i nærværende Bekendtgørelse anførte virkelig afholdte Transportomkostninger.

Ud over de i Paragraffens 1ste Stykke nævnte Tilfælde skal Producenten kun være berettiget til at beregne sig Stakningsudgifter efter særlig indhentet Tilladelse fra Brændselsnævnet.

§ 6.

Vederlaget for Materiale til Tørv, der efter Overenskomst med Ejeren (Brugeren) fremstilles paa dennes Ejendom maa højst fastsættes til et Beløb, der, hvis Parterne ikke kan blive enige om en lavere Pris, fastsættes af et Vurderingsnævn — jfr. nedenfor — i Forhold til Jordens Værdi og indenfor følgende Grænser:

- 1) *Højmose* (lyngklædt Mose) ukultiveret indtil 1 Kr. pr. 1000 Stk. (Normalstørrelse jfr. § 1).
- 2) *Højmose*, kultiveret ved Jordbehandling udlagt og gødet til Græsleje eller drevet som Agerkultur indtil 2 Kr. 50 Øre pr. 1000 Stk. (Normalstørrelse jfr. § 1).
- 3) *Lavmose* (Eng, Kær) ukultiveret indtil 1 Kr. 75 Øre pr. 1000 Stk. (Normalstørrelse jfr. § 1).
- 4) *Lavmose* kultiveret ved Jordbehandling, udlagt og gødet indtil 2 Kr. 50 Øre pr. 1000 Stk. (Normalstørrelse jfr. § 1).

Vurderingsnævnet kan tillige ud over Vederlaget for Tørvematerialet fastsætte Afgiften for den nødvendige Læggeplads, hvorved der vil være at tage Hensyn til, at Tørvene ikke derved urimeligt fordyres for Producenten.

Det ovenfor omhandlede Vurderingsnævn bestaar af en af vedkommende Kommunalbestyrelse valgt Vurderingsmand, der kan være et af Medlemmerne af det kommunale Brændselsudvalg, hvor et saadant maatte forefindes, jfr. § 14 i Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 8de November 1919 angaaende Hugst i Landets Skove m. m., samt af Moseejeren eller en Repræsentant for denne. Kan Enighed ikke opnaas indenfor Vurderingsnævnet, tiltrædes dette af en af Brændselsnævnet i dette Øjemed valgt Opmand.

Ligger den paagældende Mose i to eller flere Kommuner, vælges Vurderingsmanden af Kommunalbestyrelsen for den Kommune, indenfor hvilken den største Del af Mosen ligger. Eventuelle Omkostninger ved Vurderingen bæres med Halvdelen af Ejeren og Halvdelen af den, der faar Mosen overladt til Udnyttelse.

§ 7.

Der maa ikke under nogen Form tages højere Priser end saadanne, som stemmer med Reglerne i §§ 2—6; dog maa Sælgeren, naar han giver Henstand med Købesummen, beregne en Rente af $\frac{1}{2}$ pCt. pr. Maaned.